

عنوان مقاله:

تفریح در سبت ی سیر امام صادق (ع)

محل انتشار:

دو فصلنامه تاریخ اسلام در آینه پژوهش، دوره 17، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حسین حسینیان مقدم - دانشیار گروه تاریخ پژوهشگاه حوزه و دانشگاه

محمدطاهر یعقوبی - استادیار گروه تاریخ، فرهنگ و تمدن دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

تفریح از نیازمندی های اجتماعی بشر برای پویایی، شادمانه زیستن، هم راستا با مبانی و اهداف اجتماعی و نیز قابل جهت دهی و تغییر است. اسلام از یک سو از بیهوده گرایی و سرگرمی های بی فایده یا زیان آور فاصله می گیرد و یاد الهی را در گفتار و رفتار معیار می داند و از سویی دیگر روایاتی بیانگر لهوشماری بازی ها و سرگرمی ها و رواشماری برخی از آنها در مواردی خاص است؛ به گونه ای که امام صادق (ع) با اخراج لهو از قلمرو ایمان، بازی و سرگرمی را سبب سخت دلی و نفاق شمرده است؛ چنان که گویی تفریح و سرگرمی ویژه غیرمومنان شده باشد. نوشتار حاضر با رویکردی تاریخی و با تکیه بر توصیف و تحلیل و نیز بهره مندی از منابع تاریخی و روایی کوشیده است تا پاسخگوی این پرسش باشد که تفریح چه جایگاهی در سنت و سیره اجتماعی امام صادق (ع) داشته و دریافته است که تفریح هدفمند در چارچوب ارزش های دینی و اجتماعی، با تکیه بر هویت اجتماعی شیعه، نه تنها مورد تأیید امام (ع) بوده، که حضرت برای آن راه کارهایی ارائه فرموده و از جریان های مخالف تقیه نداشته است.

کلمات کلیدی:

امام صادق (ع)، سیره اجتماعی امام صادق(ع)، تفریح، شادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1501662>

